

Την υστερώτερη ύπαρξη της Καρύνειας με τον θεσμικό χαρακτήρα της πόλης γνωρίζουμε και από επιγραφικές μαρτυρίες. Ενδιαφέρον εμφανίζει εκείνη της Μαγνησίας που δίνει τον κατάλογο πόλεων οι οποίες, μετά το 207/6 συνυπογράφουν τη συνθήκη ασυλίας της Λευκοφρυηνής (Syll. 559). Τους ονομάζει όλους Αρκάδες και πράγματι μνημονεύει τους Τεγεάτες, Μεθυδριείς, Στυμφαλίους, Κλειτορίους, Ορχομενίους, Καφυείς, Φενεάτες, Ψωφιδίους, Θελφουσίους, Λουσιάτες, Φι(γ)αλείς, Αλεάτες, Κυναιθείς, αλλά μεταξύ Καφυέων και Φενεατών καταγράφει και τους Φλειασίους, που δεν φαίνεται να είχαν ποτέ θεωρηθεί Αρκάδες, μεταξύ Φενεατών και Ψωφιδίων τους Πελλανείς, γνωστούς από πλήθος άλλων πηγών ως κυρίως Αχαιοί, και μετά τους Κυναιθείς προσθέτει τους Καρυνείς και Τριταιείς με τους οποίους συμβαίνει ό,τι και με τους Πελλανείς. Η ανάμειξη μή Αρκάδων με εθνικώς Αρκάδες θα πρέπει μάλλον να οφείλεται σε λάθος των Μαγνητών. Εξ άλλου οι περισσότεροι, και μάλλον όλοι, από τους περιλαμβανόμενους Αρκάδες την εποχή αυτή είναι πολιτικώς Αχαιοί, μέλη του Κοινού των Αχαιών. Αρκετά νεώτερη είναι η επιγραφή στην οποία αναφερθήκαμε και πιο πάνω και συνόδευε ανάθημα στην Ολυμπία αγάλματος του «αγεμόνος» των Αχαιών που πολέμησαν με τον Ρωμαίο ύπατο Δομήτιο τους Γαλάτες. Εδώ αντίστροφα καταγράφονται οι πραγματικοί Αχαιοί Πατρείς, Δυμαίοι, Φαρείς καθώς και οι Καλλιστάται που όπως θα δούμε πιο κάτω είναι λίγο πιθανό να είναι και εθνικώς Αχαιοί, οι Ασχείς, που μνημονεύσαμε και πιο πάνω και είναι βέβαιο ότι πρόκειται για τέτοιους, οι Λεοντήσιοι, οι Τριταιείς, οι Αιγίεις, οι Αιγειράται, οι Πελλανείς, οι Βούριοι και τελευταίοι οι Καρυνείς. Ανάμεσα όμως στους πρώτους τρεις και τους επόμενους παρεμβάλλονται οι εθνικώς Αρκάδες, αλλά πολιτικώς Αχαιοί Θριάσιοι, Ηραιείς, Θελφούσιοι, Ψωφιδίοι, Κλειτόριοι και Κυναιθείς. Και ανάμεσα στους δύο τελευταίους οι Φενεάται. Όπως σημειώσαμε, όλοι αυτοί οι Αρκάδες πρέπει και τότε να ήταν πολιτικά Αχαιοί.

Το αρχαίο όνομα της κοινότητας που ο Πausανίας ονομάζει Κερύνεια πρέπει να είναι Καρύν(ν)εια – Καρυν(ν)είς, όπως μαρτυρούν το κείμενο του Πολυβίου και οι επιγραφές. Και ο ίδιος ο Πausανίας όμως είναι περίεργο που επιχειρεί να το παραγάγει από εκείνο του ποταμού Κερυνίτη, που διαρρέει τούτη τη χώρα, ή από εκείνο κάποιου άγνωστου και σε αυτόν τον ίδιο επώνυμου ηγεμόνα (VII 25. 5). Δεν μπορεί όμως να του διέφυγε, ότι το *Κερυνίτης* μπορεί να παραχθεί από το *Κερύνεια* και όχι το αντίστροφο. Μνημονεύει λοιπόν και το αρκαδικό βουνό Κερύνεια από το οποίο προφανώς παράγει το όνομα του ποταμού. Το βουνό αυτό δεν το μνημονεύει καμιά άλλη πηγή (με την εξαίρεση του ποιητικού *Κερύνειος πάγος*, Καλλιμ. Ύμν. 3. 109), ούτε και ο ίδιος ο Πausανίας στα Αρκαδικά. Είναι αυτό που κάνει πολύ πιθανή την παλιά διατυπωθείσα άποψη (Bölte, RE XI, 1921, 347), ότι πραγματικό τέτοιο βουνό δεν υπήρχε και δημιουργήθηκε φιλολογικά, για να αποδοθεί «φυσιοκρατική» παραγωγή στο επίθετο της «κερυνίτιδος ελάφου», που αρχικά σήμαινε ό,τι και το «κεραστής». Δήλωνε δηλαδή το μυθικό ελάφι που, μολονότι θηλυκό, είχε κέρατα. Ο μύθος όμως τοποθετούσε την έλαφο στην Αρκαδία. Στην Αχαΐα υπήρχε ποταμός που πιθανότατα λεγόταν Καρυνίτης, ήταν δηλαδή το ποτάμι της Καρύνειας. Στα πλαίσια της προσπάθειας να δοθεί «φυσιοκρατική» ερμηνεία στο μύθο αναζητήθηκε τοπωνύμιο Κερύνεια στην Αρκαδία. Προσφερόταν μόνο το βουνό από το οποίο πήγαζε ο Καρυνίτης που «στα παλιά χρόνια» θα ονομαζόταν όχι Καρυνίτης αλλά Κερυνίτης και θα όφειλε το όνομά του στο αρκαδικό όρος Κερύνεια, όπου θα ζούσε η ελαφίνα. Το ποτάμι Καρυνίτης ήταν προφανώς εκείνο που διέσχιζε, και συγκροτούσε σε μεγάλο τουλάχιστον βαθμό, τη χώρα της Καρύνειας, δηλαδή το ποτάμι της Μπουφούσιας. Ο ένας από τους δύο κλάδους που το σχηματίζουν κινάει από περιοχή που δεν έχει σχέση με την Αρκαδία, ο άλλος όμως από το βουνό που σχηματίζει το όριο προς την αρκαδική χώρα της Κύναιθας, τον όγκο Σκεπαστού-Προφήτη Ηλία. Αυτό θα μπορούσε με κάποιο τρόπο να θεωρηθεί «αρκαδικόν όρος». Πραγματικά η λεκάνη του Καρυνίτη, της Μπουφούσιας συγκροτεί το κύριο μέρος της χώρας που πρέπει να υπαγόταν στον οικισμό στο Βουνί, δηλαδή στην Καρύνεια, τουλάχιστον από το στενό πέρασμα του ποταμού ανάμεσα στον Κλωκό